

PĒTERIS UN KLINTS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Gal. 4:4, Ebr. 7:26, Mat. 16:13–20, Ef. 2:20, Mat. 16:21–27, 17:1–9.

ATMIŅAS PANTS:

“Viņš tiem jautāja: ‘Bet ko jūs sakāt – kas es esmu?’” (Mat. 16:15)

«**M**o tā laika Jēzus sāka saviem mācekļiem atklāti teikt, ka viņam būs jāiet uz Jeruzālemi un būs daudz jācieš no vecajiem, virspriesteriem un rakstu mācītājiem un ka viņam jātiek nonāvētam un pēc trim dienām augšāmceltam.” (Mat. 16:21)

Jaunā Derība pasaka skaidri: Jēzum ir jāmirst. Krusta ēnai pavīdot, Jēzus lūdza: “Tagad mana dvēsele ir satraukta. Ko lai es saku? Tēvs, glāb mani no šīs stundas? Šīs stundas dēļ taču es esmu nācis.” (Jāņa 12:27) Tāds bija dievišķais plāns, kas bija radies Dieva prātā, pat “pirms mūžīgiem laikiem” (Tit. 1:2, sk. arī 2. Tim. 1:9).

Tāpēc Jēzus vienkārši nepateica, ka Viņš daudz cietīs, tiks nogalināts un augšāmcelts trešajā dienā, bet ka Viņam tas viss ir noteikti jāpiedzīvo. Ņemot vērā Dieva dabu, likuma svētumu un brīvās gribas realitāti, Viņa nāve bija vienīgais ceļš, kā cilvēci varēja izglābt no pārkāpuma soda.

Šajā nedēļā mēs pētīsim vairāk Jēzus stāstu, bet pievērsīsimies arī Pēterim un tam, kā Pēteris atsaucās Jēzus kalpošanai, Viņam dodoties pretī nāvei, kas bija iecerēta jau “pirms mūžīgiem laikiem”.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 21. maijā.

“Tu esi Kristus”

Iedomājies, kā tas bija Pēterim, kas bija bijis kopā ar Jēzu gandrīz no paša sākuma. Kas notika viņa prātā, esot lieciniekam vienam neticamam notikumam pēc otra – dziedināšanām, dēmonu izdzīšanām, pūļu pabarošanām, pārsteidzošām mācībām, valdīšanas pār dabu, mirušo uzmodināšanām un staigāšanas kopā ar Jēzu pa ūdens virsu? Kādi jautājumi (piemēram, kāpēc Viņš ļāva Jānim Kristītājam piedzīvot kaunpilnu nāvi) noteikti plosījās viņā ik dienas, redzot to, ko neviens visā vēsturē nekad nebija redzējis? Galu galā, Jēzus bija cilvēka miesā un dzīvoja un kalpoja cilvēcei miesā (Gal. 4:4, Ebr. 7:26, Jes. 9:6, Lūk. 2:10, 11). Tāpēc tos, kas bija ap Viņu, kas dzīvoja kopā ar Viņu un kas bija Viņa mācekļi, piedzīvoja daudzus unikālus brīžus.

Izlasi Mat. 16:13–17. Kādu jautājumu Jēzus uzdeva Saviem mācekļiem, un kāda ir nozīme tam, ka Pēteris ir vienīgais, kas atbildēja? Un kāpēc viņa atbilde ir tik centrāla? _____

Pētera paziņojums, ka Jēzus ir “Kristus, dzīvā Dieva Dēls” (16.p.), ir viena no visas Bībeles kulminācijām. Pēteris nosauc Viņu par “Kristu”, Svaidīto, un ar šo atzīšanu viņš pasaka, ka Jēzus ir Mesija, kam bija jānāk piepildīt Ābrahāmam un tam Israēlam dotos derības apsolījumus (sk. Gal. 3:16).

Pēteris arī pasludināja Jēzu par Kristu Filipa Cēzarejas reģionā. Šī bija pagānu zeme. Pirms tam Pēteris bija vērojis Jēzu rūpējamies ne tikai par jūdiem, bet arī par pagāniem. Ar Svētā Gara palīdzību Pēteris atzina, ka Jēzus ir kaut kas vairāk nekā tikai jūdu praviētis, kā bija ierosinājuši citi. Viņa kalpošana sniedzās daudz tālāk nekā Jāņa Kristītāja, Elijas vai Jeremijas kalpošana. Patiesām, tai bija jāietver visa cilvēce: tāpēc Jēzus nosauc Sevi par “Cilvēka Dēlu”, parādot, ka Viņš sevi identificē ar visiem cilvēkiem. Kā Bībele vēlāk parāda, Pēterim vēl joprojām ir daudz ko mācīties par Jēzu un par visa tā pilnību un universālumu, ko Viņš bija atnācis izdarīt.

Kas ir tas, ko Jēzus ir izdarījis tavā dzīvē, par ko tu varētu liecināt citiem? Kāpēc vienmēr ir labi to atcerēties un līdzdalīt citiem? _____

“Uz šīs klints”

Uzreiz pēc tam, kad Pēteris bija drosmīgi apliecinājis ticību Jēzum kā “Kristum, dzīvā Dieva Dēlam”, Jēzus kaut ko atbild Pēterim.

Izlasi Mat. 16:17–20. Ko Jēzus teica Pēterim, un kā saprast, ko Viņš ar to domāja? _____

Frāze “uz šīs klints” ir bijusi strīdīga kristietībā. Katoļi skaidro, ka “klints” nozīmē pašu Pēteri, apgalvojot, ka Pēteris bija pirmais pāvests. Protestanti savukārt (un tam ir pamatots iemesls) atmet šo skaidrojumu.

Bībeles pierādījumi skaidri nosveras par labu uzskatam, ka Klints ir pats Kristus, nevis Pēteris.

Pirmkārt, dažās vietās Pēteris attiecina “klinti” uz Jēzu, nevis uz sevi (sk. Ap.d. 4:8–12, 1. Pēt. 2:4–8).

Otrkārt, visā Bībelē Dievs un Kristus ir nosaukts par klinti; turpretī cilvēki tiek uzskatīti par vājiem un neuzticamiem. “Jo Viņš zina, kā mēs darināti, Viņš atceras, ka mēs vien pišļi!” (Ps. 103:14) “Nepaļaujieties uz augstmaņiem, uz cilvēku dēliem – pie viņiem nav glābība.” (Ps. 146:3) Kā Jānis rakstīja par Jēzu: “Jo viņam arī nevajadzēja, lai kāds liecinātu par cilvēku, viņš pats zināja, kas ir cilvēkā.” (Jāņa 2:25) Un Viņš arī zināja, kas bija Pēterī (Mat. 26:34).

Ko šie panti stāsta mums par to, kas patiešām ir Klints un uz ko ir celta draudze? (1. Kor. 10:4, Mat. 7:24, 25; Ef. 2:20) _____

“Cik nespēcīga vēl izskatījās draudze, kad Kristus runāja šos vārdus! Tur bija tikai saujiņa ticīgo, pret kuriem tiks vērsti visi ļauno garu un ļauno cilvēku spēki; taču Kristus sekotājiem nebija jābaidās. Viņus, kas bija dibināti uz stiprās Klints, neviens nespēja iznīcināt.” (E. Vaita “Laikmetu ilgas” 413. lpp.)

Kāda ir bijusi tava personīgā pieredze attiecībā uz cilvēku vājumu un iespēju krist? Kā tu vari izmantot šos piedzīvojumus, lai paļautos tikai uz Klinti? _____

Pēteris kā sātans

Izlasi Mat. 16:21–23. Kāpēc Jēzus pēkšņi ir tik bargs pret Pēteri? _____

Pētera problēma nebija tas, ka viņš censtos Jēzu aizstāvēt. Viņš gribēja Jēzu vadīt. Viņš vairs nesekoja Jēzum. Viņš teica, lai Jēzus seko viņam.

Jēzus teica: "Atkāpies no Manis, sātan!" (23. p.) Jo Pēteris, tāpat kā tuksnesī pats sātans, bija kļuvis par draudu Kristus misijai.

Marka 8:33 atzīmē, ka šis izmaiņas laikā Jēzus pagriezās pret mācekļiem un paskatījās uz viņiem. Viņš bija nācis viņus glābt. Viņš neļaus sevi vēl kārdināt, un noteikti ne Savam māceklim, lai arī cik labi nodomi tam bija.

Sīmanis Pēteris bija piedzīvojis izaugsmi, un viņš vēl joprojām centās visu kontrolēt, ieskaitot Jēzu. Šajā ziņā Pēteris neatšķīrās no cita mācekļa – no Jūdā, kas centās vadīt Jēzu un īstenot pats savus plānus, lai padarītu Mesiju par tādu, kādam, pēc viņa domām, Viņam bija jābūt. Bet atšķirībā no Jūdā Pēteris to dziļi nožēloja un bija labprātīgs pakļauties audzināšanai un saņemt piedošanu.

Izlasi Mat. 16:24–27. Ko Jēzus domāja, sakot: "Jo, kas grib glābt savu dzīvību, to zaudēs, bet, kas savu dzīvību zaudēs manis dēļ, tas to atradīs" (25. p.)?

Mēs dzīvojam kultūrā, kas aicina mūs sekot saviem sapņiem, upurēt visu tā labā, ko mēs gribam. Bet Jēzus aicina mūs uz pretējo. Viņš aicina mūs atstāt savus sapņus un uzticēt tos Viņam. Pēteris un mācekļi pamazām mācījās, kas ir patiesa ticība. Patiesa ticība nav saviļņojošs piedzīvojums, kurā tu dzenies pēc tā, ko visvairāk vēlies. Patiesa ticība ir sājpu pilns piedzīvojums, kurā tu atsakies no tā, ko visvairāk vēlies. Kad tu atstāj savus sapņus, tu "zaudē savu dzīvību". Un vienlaikus tu to atrodi.

Kādas dažas lietas tev ir jāzaudē, lai sekotu Jēzum? Varbūt kaut kādā brīdī tās ir likušās tik svarīgas, bet kādas tās izskatās tagad, atskatoties atpakaļ? _____

Neliels iedrošinājums no Debesīm

Izlasi Mat. 17:1–9. Kas šeit notika un kāpēc tas bija tik svarīgi gan pašam Jēzum, gan mācekļiem? _____

Jēzus "bija mitis Debesu mīlestībā un sadraudzībā, bet paša radītajā pasaulē dzīvoja kā svešinieks. Tagad Debesis pie Jēzus bija atsūtījušas savus sūtņus, ne eņģeļus, bet cilvēkus, kas kādreiz panesuši ciešanas un bēdas un spēja just līdzī Pestītājam. Viņa zemes dzīves pārbaudījumos Mozus un Elija bija Kristus darbabiedri. Tie dalījās Kristus slāpēs pēc cilvēku pestīšanas. [...] Šie cilvēki, izredzēti pāri visiem ap Debesu troni stāvošajiem eņģeļiem, bija atnākuši runāt ar Jēzu par Viņa gaidāmajām ciešanām un mierināt mūsu Kungu ar Debesu līdzjūtības apliecinājumu. Viņu sarunu temats bija pasaules vienīgā cerība un ikviena cilvēka atpestīšana." (E. Vaita "Laikmetu ilgas" 422., 425. lpp.)

Cik pārsteidzoši, ka Jēzum, Dieva Dēlam, Savā cilvēciskumā bija vajadzīgs mierinājums un iedrošinājums no šiem cilvēkiem, kas paši arī bija iepazinuši ciešanas un mazdūšību. Lūka ziņo, ka viņi runāja ar Viņu "par viņa aiziešanu, kam bija jānotiek Jeruzālemē" (Lūk. 9:31). Ievēro, ka vārdu "jānotiek" var tulkot arī kā "paveikt", "piepildīt", kas ir vēl viens pierādījums, ka Jēzus nāve bija nepieciešama cilvēces glābšanai. Tā kā uz spēles bija likts tik daudz, nav brīnums, ka Debesis redzēja vajadzību un sūtīja iedrošinājumu.

Lai gan viņi jau bija daudz redzējuši un dzirdējuši, Pēteris, Jēkabs un Jānis ieguva vēl vairāk iemeslu ticībai. Balsij, kas nāca no mākoņa, noteikti bija jābūt iedrošinošai, ja jau viņi bija pārvarējuši savas sākotnējās bailes. Cik daudz pasaka arī fakts, ka Jēzus "pienāca tiem klāt un pieskāries teica: 'Celieties un nebaidieties!'" (Mat. 17:7) Pat tad, kad Viņa priekšā stāv visi lielie notikumi, Jēzus mierina un iedrošina Savus mācekļus.

Nav svarīgi, kas tu esi vai cik stipra ir tava ticība un nodošanās, mēs visi reizēm varam izmantot iedrošinājumu. Tas arī nozīmē, ka kādam, ko tu pazīsti, arī var būt vajadzība pēc tā. Vai tu pazīsti kādu, kam tavs iedrošinājums noderētu tieši tagad? _____

Jēzus un tempļa nodoklis

Izlasi Mat. 17:24–27. Kas šeit notiek, un ko tas mums stāsta par Jēzu? _____

Lai gan visiem jūdiem bija jāmaksā tempļa nodoklis, priesteri, levīti un rabīni bija izņēmums. Tāpēc šis jautājums par to, vai Jēzus ir samaksājis tempļa nodokli, bija arī izaicinājums Viņa kalpošanai.

E. Vaita raksta, ka Pēteris šajā gadījumā palaida garām iespēju apliecināt Kristus absolūto autoritāti. "Atbildot nodokļa iekasētājam, ka Jēzus nodokli maksās, viņš īstenībā bija apstiprinājis nepareizo izpratni par Jēzu, ko centās izplatīt priesteri un vadītāji. [...] Ja priesteri un levīti bija atbrīvoti tikai saistību dēļ ar dievnamu, tad jo vairāk Tas, kuram dievnams bija Tēva nams." (E. Vaita "Laikmetu ilgas" 433., 434. lpp.)

Mēs varam daudz mācīties no Jēzus žēlsirdīgās atbildes Pēterim. Tā vietā, lai viņu pazemotu, Jēzus maigi izskaidro viņa kļūdu. Vēl vairāk, Jēzus pielāgojas Pētera uzņemtajam kursam visradošākajā veidā. Tā vietā, lai vienkārši samaksātu nodokli – ar to atzīstot Savu pienākumu to darīt –, Jēzus iegūst nodokli citur: zivs mutē.

Šis brīnums ir neparasts. Šī ir vienīgā reize, kad Jēzus izdara brīnumu, šķiet, Savā labā. Bet tas nebija brīnuma mērķis. Tā vietā brīnums parādīja ikvienam ne tikai Jēzus autoritāti pār templi, bet pār visu radību. Kā mēs no cilvēciskā redzespunkta varam tikai mēģināt saprast, kā Jēzus varēja paveikt šo brīnumu? No visām lietām, ko Pēteris bija redzējis, vai tu vari iedomāties, kam vajadzēja notikt viņa prātā, kad viņš izmet tīklu, noķer pirmo zivi un atrod tās mutē tieši tik lielu summu, cik ir vajadzīgs tempļa nodoklim? (Sk. Jes. 40:13–17.)

Lai gan Jēzum un Viņa mācekļiem nebija jāmaksā tempļa nodoklis, Jēzus tik un tā lika viņiem to darīt, lai izvairītos no nevajadzīga konflikta. Kā mēs varam mācīties izlīdzināt situācijas, īpaši tādas, kurās nav runa par absolūtiem jautājumiem, lai izbēgtu no liekiem strīdiem? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Stāsts par to, kā Jēzus liek Pēterim izvilkt naudu – tieši tik daudz, cik vajadzīgs, – no pirmās noķertās zivs mutes ir neparasts. Tas ir tik neparasts, ka daži gudrinieki ir mēģinājuši to apgāzt – tas ir tikai kaut kas līdzīgs tautas pasakai, interesants stāstiņš, lai izteiktu domu, nekas vairāk. Protams, tas ir pilnīgi nepiemērots risinājums (patiesībā tas vispār nav risinājums). Protams, pretēji cita veida brīnumiem – piemēram, slimo dziedināšanai, aklo redzes atgriešanai, mirušo uzmodināšanai, izsalkušo pabarošanai – šis ir pavisam cita rakstura. Bībelē ir arī stāsti par peldošu cirvi (2. Ķēn. 6:2–7) un slapju vilnu uz sausas zemes un sausu vilnu uz slapjas zemes (Soģu 6:36–40), tā ka neparasti brīnumi nav Bībelei pavisam sveši. Kāpēc Jēzus vienkārši neiedeva Pēterim naudu un nepateica, lai viņš samaksā, bet paveica kaut ko tik pārsteidzošu, lai atrisinātu salīdzinoši mazu problēmu? Tas nav uzrakstīts. Tomēr, kā bija teikts šīs nedēļas tēmā, tas parāda mums neticamo Dieva spēku, kam nevajadzētu būt mums pārsteigumam. Galu galā mēs redzam šī neticamā spēka pierādījumus visu laiku. Mūsu trauslā eksistence, tāpat kā redzamais kosmos, ir brīnišķīga mūsu Dieva spēka atklāsme. Ja Dievs to varēja radīt, tad konkrēta monēta konkrētas zivs mutē nebija nekas. Lai gan konteksts ir cits, Pāvila teiktais šeit ir vietā: “Kāds Dieva bagātības un gudrības, un atziņas dziļums! Cik neizprotamas ir viņa tiesas un neizdibināmi ir viņa ceļi!” (Rom. 11:33) Ziņojums Mateja evaņģēlijā ir tikai vēl viens pierādījums šai patiesībai.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pētera cīņa pakļaut savu gribu Dievam ir arī mūsu cīņa. Spēcīga metafora tai atrodama Mal. 1. nodaļā, kur Dievs lūdz, lai jūdi pienes kā upuri tikai vislabākos dzīvniekus. “Kad jūs piensat saplosītu, klibu un slimu dzīvnieku kā upuri, vai man tas no jūsu rokas ir jāpieņem?” (Mal. 1:13, NIV) Kāpēc Dievs rūpējas par to, kāda veida upurus mēs Viņam piensam? Tāpēc ka Viņš grib, lai mēs uzticam Viņam to, pie kā lielākā daļa no mums gribam turēties. Kas ir tās lietas tavā dzīvē, pie kurām tu esi pieķēries visvairāk? Kā tu vari atdot šīs lietas Kungam?

2. Pārdomā, kā Jēzus atrisināja situāciju ar tempļa nodokli. Tā vietā, lai saasinātu situāciju, Viņš konfliktu noklusināja. Ko tas māca mums par ikdienas konfliktiem, kādos mēs varam nonākt? Kā tu zini, kad ir laiks runāt un kad – klusēt?